

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Шкарупи Сергія Борисовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) підпунктів 13, 14 пункту 4 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII

м. К и ї в
6 квітня 2018 року
№ 42-2(I)/2018

Справа № 3-152/2018 (481/17)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мельника Миколи Івановича – головуючого, доповідача,
Саса Сергія Володимировича,
Шевчука Станіслава Володимировича,

розглянула питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Шкарупи Сергія Борисовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) підпунктів 13, 14 пункту 4 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 6, ст. 40) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Мельника М.І. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – Шкарупа С.Б. – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність статтям 3, 8, 21, 22, 27, 56, пункту 1 частини першої статті 92 Конституції України (конституційність) підпункти 13, 14 пункту 4 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII зі змінами (далі – Закон № 76), якими текст статті 54, статтю 60 Закону України „Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи“ від 28 лютого 1991 року № 796–XII зі змінами (далі – Закон № 796) викладено в новій редакції.

З аналізу конституційної скарги та долучених до неї матеріалів випливає таке.

Автор клопотання як особа, яка постраждала внаслідок Чорнобильської катастрофи 1 категорії, учасник ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС та особа з інвалідністю 2 групи не погоджується з розмірами державної та додаткової пенсій, нарахованих Кагарлицьким об'єднаним управлінням Пенсійного фонду України Київської області, та порядком їх нарахування, визначеним у статтях 50, 54 Закону № 796 з урахуванням змін, внесених Законом № 76, та у Постанові Кабінету Міністрів України „Про підвищення рівня соціального захисту громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи“ від 23 листопада 2011 року № 1210 зі змінами (далі – Постанова № 1210).

Богуславський районний суд Київської області, розглянувши у скороченому провадженні адміністративну справу за позовом Шкарупи С.Б. до Кагарлицького об'єданого управління Пенсійного фонду України Київської області про визнання протиправною бездіяльності та зобов'язання вчинити певні дії, постановою від 26 вересня 2017 року відмовив у його задоволенні.

Вказане судове рішення Шкарупа С.Б. оскаржив до Київського апеляційного адміністративного суду, який ухвалою від 31 жовтня 2017 року

залишив його апеляційну скаргу без задоволення, а постанову Богуславського районного суду Київської області від 26 вересня 2017 року – без змін. Суд апеляційної інстанції погодився з висновком суду першої інстанції, що Кагарлицьке об'єднане управління Пенсійного фонду України Київської області, здійснюючи виплату основної та додаткової пенсій Шкарупі С.Б. у порядку та розмірах, встановлених Постановою № 1210, діяв у межах своїх повноважень та у спосіб, передбачений чинним законодавством. Зазначена ухвала є остаточною і оскарженню не підлягає.

Суб'єкт права на конституційну скаргу стверджує, що внаслідок прийняття Закону № 76 було суттєво звужено зміст та обсяг його конституційного права отримувати від держави компенсацію втрати ним працездатності при виконанні робіт з ліквідації Чорнобильської катастрофи.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу; у конституційній скарзі зазначаються конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України, а також обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону; конституційна скарга вважається прийнятною, зокрема, за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (частина перша, пункти 5, 6 частини другої статті 55, абзац перший частини першої статті 77).

Аналіз ухвали Київського апеляційного адміністративного суду, копію якої долучено до конституційної скарги, вказує на те, що в ній міститься посилання лише на підпункт 13 пункту 4 розділу I Закону № 76, яким викладено в новій редакції текст статті 54 Закону № 796. Підпункт 14 пункту 4 розділу I Закону № 76, яким викладено в новій редакції статтю 60 Закону № 796, у цьому судовому рішенні не застосовувався.

Порушуючи питання про перевірку підпунктів 13, 14 пункту 4 розділу I Закону № 76 на відповідність вимогам статей 3, 8, 21, 22, 27, 56, пункту 1 частини першої статті 92 Конституції України, Шкарупа С.Б. не конкретизує, яким саме положенням цих конституційних приписів (окремі з яких містять декілька частин) не відповідають оспорювані положення Закону № 76.

Суб'єкт права на конституційну скаргу стверджує, що Закон № 76 не відповідає статтям 3, 56 Конституції України, оскільки порушує встановлене цими статтями право на отримання справедливої компенсації за втрату можливості заробляти собі на життя. Проте наведені конституційні приписи мають інший предмет регулювання. Зокрема, стаття 56 Основного Закону України закріплює право кожного на відшкодування за рахунок держави матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень. Право на соціальний захист, що включає право на забезпечення громадян у разі повної, часткової або тимчасової втрати ними, у тому числі, працездатності, гарантоване частиною першою статті 46 Конституції України. Однак автор клопотання не порушує перед Конституційним Судом України питання про перевірку на відповідність статті 46 Основного Закону України підпунктів 13, 14 пункту 4 розділу I Закону № 76.

Суб'єкт права на конституційну скаргу, посилаючись на юридичну позицію Конституційного Суду України, викладену в Рішенні від 29 січня 2008 року № 2-рп/2008, за якою право заробляти собі на життя є невід'ємним від права на саме життя, оскільки останнє є реальним лише тоді, коли матеріально забезпечене, стверджує, що Закон № 76 порушив його право на життя, передбачене статтею 27 Конституції України. Однак автор клопотання

не зазначив, у чому, на його думку, полягає неконституційність підпунктів 13, 14 пункту 4 розділу I Закону № 76. Посилання у конституційній скарзі на статтю 27 Конституції України, а також на юридичну позицію Конституційного Суду України без наведення конкретної аргументації щодо невідповідності Конституції України вказаних норм Закону № 76 не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності у розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Крім того, в конституційній скарзі не наведено жодного аргументу стосовно тверджень про невідповідність оспорюваних положень Закону № 76 вимогам статті 8 Конституції України.

Таким чином, конституційна скарга не відповідає вимогам частини першої, пунктів 5, 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі за пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 151¹, 153 Конституції України, статтями 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Шкарупи Сергія Борисовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) підпунктів 13, 14 пункту 4 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року

№ 76–VIII зі змінами на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ця Ухвала є остаточною.

Судді
Конституційного Суду України

Мельник М.І.

Сас С.В.

Шевчук С.В.